

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

La JONC tanca la seva estada a Vic amb la Tercera de Mahler El 9 Nou Osona i Ripolles - 10/07/2017	3
El valor de las listas Europa Sur - 11/07/2017	4
Dos presidents de l'Espanyol van ser socis del Barça Ara - 11/07/2017	5

La JONC tanca la seva estada a Vic amb la Tercera de Mahler

Vic

EL 9 NOU

Els titulars de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC) van tancar divendres la seva estada a Vic amb un concert a la Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida en què van interpretar la tercera simfonia de Gustav Mahler, la més llarga i també la més ambiciosa de les simfonies del compositor.

L'escenari de L'Atlàntida va

quedar ple en els moments culminants del concert, perquè al costat de la formació que dirigia Manel Valdivieso hi havia també el Cor de Noies i el Cor Infantil de l'Orfeó Català, a més de la veu solista de la mezzosoprano Cristina Faus. El concert de Vic iniciava una gira que la JONC continuava dissabte a Sant Cugat del Vallès, diumenge a Girona i que aquesta setmana anirà al Palau de la Música Catalana.

Els músics de la secció de corda de la JONC, divendres a L'Atlàntida, dirigits per Manuel Valdivieso

● Víctor García de Gomar reúne en un libro las preferencias discográficas de cerca de un millar de músicos y personalidades del mundo artístico

El valor de las listas

Y TÚ, ¿QUÉ ESCUCHAS?

Víctor García de Gomar. Huygens. Barcelona, 2017. 701 páginas. 30 euros

Pablo J. Vayón

Poco antes de su fallecimiento, preguntaron a Carlo Maria Giulini qué música solía escuchar en la intimidad de su casa. El gran director italiano respondió que ya no escuchaba ninguna música, la leía. Aunque puedan argüirse casos similares al de Giulini, no es la norma. Los músicos también escuchan música. ¿Pero cuál? Víctor García de Gomar, que entre otras cosas es director artístico adjunto del Palau de la Música Catalana, decidió preguntarlo. Las respuestas dan forma a este libro.

Es este un volumen singular, pues está confeccionado casi exclusivamente con listas. García de Gomar escogió a una cantidad asombrosa de músicos, de los cuales respondieron a su requerimiento más de 700, y a una cantidad algo más modesta, pero también significativa, de otros artistas (sobre todo, plásticos) y les lanzó la pelota: sus cuatro discos preferidos. Sin justificaciones. Sin explicaciones. Sin relato. Una simple lista. De los que respondieron, cada cual lo hizo como quiso, y eso da incluso más valor a la recopilación que ha dado origen a esta especie de prontuario sobre el gusto musical de los propios profesionales de la música.

La mayoría escogió más de cuatro grabaciones (aunque algunos se quedaron con sólo dos o tres), algunos desdeñaron el sonido grabado y prefirieron hacer refe-

Una de las páginas del libro, con dibujo de García Cros.

rencia a las propias obras idolatradas, otros optaron por citas genéricas e incluso hubo quien mandó unas breves líneas explicativas de su renuncia (impagables las de Luis de Pablo). Todo ello se pre-

senta aquí tal cual. Pero el autor fue algo más allá y se preocupó por rastrear a muchos músicos (y artistas) que ya no podían responderle, porque están muertos, pero convivieron con la explosión del

sonido grabado. Preguntando a familiares o estrechos colaboradores y repasando biografías, artículos y entrevistas, García de Gomar aporta también aproximaciones a las respuestas que quizás

le habrían mandado grandes personalidades de la música (y el arte) del siglo XX, de Celibidache a Schwarzkopf o Britten, de Poulenc a Bruno Walter o Casals, de Frida Kahlo a Jackson Pollock o Piet Mondrian.

El producto de toda esta labor minuciosa y paciente ha quedado recogido en un tomo voluminoso pero manejable, atractivo a la vista y al tacto, muy bien editado por Huygens, que completa y adorna las innumerables páginas de listas con unas deliciosas ilustraciones de Martín García Cros y con cuatro breves prólogos que han escrito para la obra Alex Ross, Alessandro Baricco, Ramón Andrés y John Rutter, quienes encuadran el sentido de este trabajo desde perspectivas diferentes y complementarias.

El discófilo encuentra aquí motivos de sobra para perderse en la selva maravillosa de la fonogra-

El discófilo encuentra aquí motivos de sobra para perderse en la selva de la fonografía

fía, donde poder descubrir tesoros aún ocultos, el polemista para enzarzarse en sus diatribas preferidas (y las hay de muy diversa naturaleza y condición), el curioso para hallar quizás razones para una afición nueva, el estudioso para contrastar gustos estéticos y generacionales.

A los fanáticos de las estadísticas no los dejaré con la duda: el podio de los discos preferidos lo ocupan Glenn Gould y sus *Variaciones Goldberg* de Bach (no se explicita si la grabación del 55 o la del 81; a ese detalle no llegaron la mayoría de las respuestas), Casals y las, también bachianas, *Suites para cello* y el *Tristán e Isolda* de Furtwängler. Los directores más elegidos son Karajan, Bernstein y Abbado; los pianistas, Gould, Richter y Horowitz; los instrumentistas de cuerda, Casals, Rostropovich y Stern; los cantantes, Fischer-Dieskau, Callas y Schwarzkopf. En efecto, amigo melómano: no hay sorpresas.

FUTBOL

Dos presidents de l'Espanyol van ser socis del Barça

Els germans Victoriano i Santiago de la Riva eren socis barcelonistes la temporada 1912-13 i després van presidir el club blanc-i-blau en un total de 5 etapes diferents

JOSEP BOBÉ
BARCELONA

Quan el 2 de desembre de 1908, i amb motiu d'una assemblea extraordinària, Hans Gamper va arribar per primer cop a la presidència, el Barça comptava tan sols amb 38 socis i un president dimissionari, Vicenç Reig, que només havia durat 22 dies en el càrrec i que plantejava fins i tot la dissolució del club. Un cop Gamper va ser elegit es va proposar recuperar antics socis, així com demanar ajuda a amics i coneguts entre les personalitats més benestants de la Barcelona d'aquell temps. És a partir d'aquí que s'ha dit que Gamper va proposar a la Lliga Regionalista un vincle entre el catalanisme (conservador) i el barcelonisme.

Una ullada al primer llistat de socis de què es té notícia, pertanyent a la col·lecció dels hereus de la família Peris de Vargas, permet tenir constància de qui eren. Aquest cens, corresponent a la temporada 1912-13, consta de 33 pàgines de les quals quinze tenen un format d'impremta on es veu l'escut i el nom de FC Barcelona i el títol "Lista de Socios". La resta està feta sobre paper quadriculat i tots els fulls estan segellats. El nombre de socis censats és de 1.196 i entre ells hi figuren 44 dones. Hi ha set dels membres fundadors: Hans Gamper, Otto Maier, Enric Ducay, Josep Llobet, John Parsons, Bartomeu Terrades i Carles Pujol. Al costat, els noms de personatges que ens porten als primers anys d'existència del club, com els dels germans Witty, Udo Steinberg, Otto Gmelin, Max Gaissert, Paul Haas, Arthur Leask i Comamala, o els dels jugadors en aquells moments en actiu com Amechazurra,

Allack, Reñé, Massana, Greenwell o un jove Paulino Alcántara.

Però, il·la resta? En quatre temporades els socis havien passat de 38 a 1.196. Qui hi havia? Qualsevol que estigui familiaritzat en els cognoms de les grans famílies catalanes n'hi trobaria molts. D'aristòcrates amb títols nobiliaris a polítics i empresaris que han sabut mantenir estatus, negocis i patrimonis tot i travessar un segle XX sacsejat per dues dictadures, una república i una guerra civil. Cognoms que apareixen indistintament al Barça, al Cercle del Liceu o a Foment del Treball i a la majoria de les cròniques socials que ocupen els diaris fins a mitjans del segle XX.

Aristòcrates com Joaquim de Sentmenat, marquès de Sentmenat, col·laborador amb la dictadura de Primo de Rivera i que el 1932 participa en la Sanjurjada. Deportat al Sàhara, va ser amnistià pel govern de Lerroux i a la Guerra va passar al bàndol dels sublevats com a capità de l'exèrcit per entrar el 28 de gener del 1939 al poble de Sentmenat. O Francesc de Moxó i Sentmenat, fill de la marquesa de Sant Mori i cosí de l'anterior. Va presidir el Barça entre el 1914 i el 1915 i diferents entitats esportives. El 1919 va ser escollit diputat a les Corts per la Unió Monàrquica Nacional. Més curiós és el cas dels dos germans Armet de Castellví, Francesc i Jordi. Fills de la comtessa de Carlet, van formar una de les nissagues de futbolistes més destacades dels anys 10: per amagar el nom i la seva ascendència van ser coneguts com a Pakan i Koki. El tercer germà, en Joan (Kinké), no figura en

la relació de socis. Tots tres van jugar a l'Universitari SC i a l'Espanyol. El gran, Pakan, va jugar dues finals del Campionat d'Espanya. Una amb el Barça i l'altra amb l'Espanyol.

Del Barça... i de l'Espanyol

Més sorprenent és el cas dels De la Riva. En el llistat es pot veure com en Victoriano i en Santiago eren socis aquella temporada, igual que el seu cunyat, Guillermo Oliveras. Tots dos germans van arribar a presidir l'Espanyol en un total de cinc etapes diferents, sent en Victoriano qui va comprar els terrenys de Can Ràbia per 170.000 pessetes l'any 1922. El seu cosí, Enrique de la Riva, també figura entre

els socis. La família disposava de negocis en el tèxtil i van fundar la banca Siméon, banca Riva y García, a la vegada que eren accionistes dels primers ferrocarrils i d'empreses de producció d'energia hidroelèctrica.

En el món empresarial hi ha la família Monegal, amb Esteve Monegal Prat -futur fundador de l'empresa Mirurgya, que es convertiria en una multinacional de la perfumeria- i les seves quatre germanes. El seu oncle, cotoner, havia estat alcalde de Barcelona el 1902, president de la Cambra de Comerç i senador vitalici. També hi figuren els germans Portabella Conte-Lacoste, Joan i Lluís, aquest últim advocat i testaferró d'Isaac Carasso -fundador de Danone- i que acabaria sent accionista de referència a l'empresa. Uns altres empresaris són els Vendrell, en Jaume i el seu fill Carles, fundadors d'Unión Suiza i fabricants dels rellotges Duwart. Els Arnó-Maristany, família dedicada als negocis dels vins i licors, és representada per quatre membres, entre ells les tres filles: Rosa, Josefina i Marcelina. Aquesta última es casaria amb Ferran Valls i Taberner, jurista, historiador i polític, que donaria inici a una nissaga que encapçalaria el Banco Popular amb els seus fills, Luis i Javier. La germana, Rosa Valls Taver-

ner, seria el 1989 directiva sota la presidència de José Luis Núñez. I emparentats amb ells, i també lligada al Banco Popular, hi trobem Antonieta Millet Maristany, germana del Fèlix, que arribaria a ostentar el càrrec de president del banc durant deu anys. L'Antonieta és tia de Fèlix Millet Tusell, acusat de corrupció pel cas Palau. Una altra nissaga important és la dels Rius, Fabra i Torres, impulsors de la

Imatge de l'homenatge a Hans Gamper, el 1913, al camp del carrer Indústria. A la dreta, un partit disputat a l'antic estadi del Barça. A baix, el col·leccionador dels documents, Joaquín Peris de Vargas, vestit de militar. ARXIU PERIS DE VARGAS

Mutua General de Seguros, representada al club per Jaume Rius Fabra i la seva germana Trinitat, amb el seu marit Jaume Nadal, i Maria Teresa Torres Rius, filla de Sebastià Torres, un dels que van encapçalar el tancament de caixes de 1899. Els Rius Fabra mercadejaven amb productes colonials. També era soci Lluís Guarro, fabricant de paper. Com a membre destacat de Foment del Treball hi figura Joan Mas-Bagà, empresari metal·lúrgic, juntament amb el seu germà Ramon. Un fill seu seria un dels fundadors d'Esade. La majoria dels personatges citats pertanyien i simpatitzaven amb la Lliga Regionalista. Altres importants empresaris són Miquel Vilaregut Matons, Josep Maria Ubach Puigventós, Francesc Trinxet i Claudi Arañó.

Els cognoms polítics

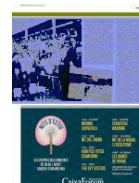
Però és en les vinculacions polítiques on es troben els noms més coneguts, com Pi i Sunyer, que apareix quatre cops. En Carles, que el 1931 serà escollit diputat a les Corts i ministre de Treball. El 1932 és diputat al Parlament per Esquerra Republicana, del qual serà president. També conseller de Finances de la Generalitat en el govern de Macià i conseller de

Cultura. Entremig, va ser alcalde de Barcelona. En acabar la Guerra va exiliar-se. El seu germà, Santiago, va ser membre fundador d'Iz-

quierda Republicana i simpatitzant de Manuel Azaña. Des de Madrid va agilitzar el traspass dels serveis d'ensenyament a la Generalitat. Exiliat el 39, va tornar a Catalunya el 1962. D'altra banda, el seu cosí, Josep Maria Pi i Sunyer, nascut a l'Argentina, va ser un dels fun-

La documentació s'ha trobat a l'arxiu particular dels Peris de Vargas

dadors d'Acció Catalana, escissió de la Lliga. Va ser secretari de l'Ajuntament de Barcelona durant la Segona República. El 1937 va marxar, com molts membres de la Lliga, a París per tornar a Barcelona el 1940, on va ser depurat.

Un dels noms que criden l'atenció és Joan Ventosa i Calvell. Fundador de la Lliga Regionalista, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, diputat a les Corts i que va arribar a ser ministre. Col·laborador íntim de Francesc Cambó, va tenir càrrecs empresarials importants com el de vicepresident del Banc Vitalici. Quan es va proclamar la República va marxar a França per tornar nou mesos després i ser elegit diputat al Parlament. Va ser el portaveu de la minoria regionalista a Madrid i durant la guerra va col·laborar amb Cambó en l'organització de l'ajut econòmic a Franco. Va instal·lar-se a Burgos i va ser nomenat procurador en les primeres

corts franquistes. Ell, amb Mas-Bagà i altres, va signar una carta que van enviar 128 catalans *il·lustres* a Franco. Força cognoms coincideixen amb els del llistat de socis de 1912-13, que conté frases com: *"Como catalanes, saludamos a nuestros hermanos que, a millares, venciendo los obstáculos que opone la situación de Cataluña, luchan en las filas del ejército libertador y exhortando a todos los catalanes a que, tan pronto como materialmente les sea posible, se unan a ellos, ofreciendo sus vidas para el triunfo de la causa de la civilización en lucha contra la barbarie anarquista y comunista"*. És remarcable la presència en el llistat de Maria Teresa Rodó Romeu, mare del que va ser ministre del franquisme Laureà López Rodó.

Al llistat també hi apareix el que seria president del Barça el 1942, Josep Vidal-Ribas Güell, que tan sols presidirà una reunió de junta. Era membre de la primera directiva del franquisme que presidia Enrique Piñeyro, marquès de la Mesa de Asta. I Juli Marial, que va ser president el 1906 i el 1907, que seguia com a soci. El seu pare va ser diputat a les Corts per Solidaritat Catalana el 1907 i regidor a l'Ajuntament de Barcelona. El seu germà, Melcior, va ser candidat per Esquerra el 1933 i, després, vicepresident d'Izquierda Liberal. També hi figura el futur president, Gapar Rosés Arús, vinculat a la Lliga, que seria tercer tinent d'alcalde de Barcelona i diputat a les Corts el 1918. Va ser president en tres etapes diferents del Barça. L'acta pertanyent a la primera junta directiva del seu mandat inicial és la primera en la història del club redactada en català.

